

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2487

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Sanje Štefan predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanke Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Savska cesta 32, kojeg zastupa Maja Mandić, po generalnoj punomoći Su-992/2009, protiv tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, sada Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa dr. sc. Dražen Lučić, predsjednik vijeća, uz sudjelovanje H1 Telekoma d.d. iz Splita, Put Trščenice 10, u svojstvu zainteresirane osobe, kojeg zastupa Helena Čerina, suradnik za regulatorne i pravne poslove, radi rješavanja spora između operatora, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 28. listopada 2015.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti iz Zagreba, klasa: UP/I-344-08/13-03/18, urbroj: 376-04-14-17 od 15. siječnja 2014.

II. Ova presuda će se objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem točkom I. izreke utvrđuje se da H1 Telekom d.d. ima pravo na naknadu:

a) za zakašnjenje Hrvatskog Telekoma d.d. u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji, za sve korisnike navedene u specifikaciji Hrvatskog Telekoma d.d. od 13. prosinca 2013. a u iznosu iz članka 15. 3. Standardne ponude Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013.

b) za zakašnjenje Hrvatskog Telekoma d.d. u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa za sve korisnike navedene u specifikaciji Hrvatskog Telekoma d.d. od 13. prosinca 2013., a u visini cjelokupnog iznosa veleprodajne naknade prema članku 8.2.2. Standardne ponude Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013.

c) za zakašnjenje Hrvatskog Telekoma d.d. u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 za sve korisnike navedene u specifikaciji H1 Telekoma d.d. od 13. prosinca 2013. g., a u iznosu iz članka 13.1.5. Standardne ponude Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013. g.,

d) za zakašnjenje Hrvatskog Telekoma d.d. u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 za sve korisnike navedene u specifikaciji H1 Telekoma d.d. od 13. prosinca 2013. g., a u iznosu mjesečne naknade iz dodatka 3. Standardne ponude Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu najma korisničke linije.

Točkom II. izreke osporenog rješenja nalaže se Hrvatskom Telekomu d.d. da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja izvrši obračun naknada iz točke I. ovog rješenja i obračunati iznos, umanjen za iznos koji je već podmiren izjavom o prijebu broj: 5274 isplati H1 Telekomu d.d.

Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti osporenog rješenja i u bitnome navodi da prije svega osporava nadležnost tuženika za odlučivanje o predmetnoj stvari te pri tome upire na odredbu članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.- nadalje u tekstu: ZEK) obzirom da sporne obveze smatra nisu neposredno i bitno vezane uz izvršavanje ZEK-a. Tvrdi da je u predmetnoj stvari sporna isplata naknade (ugovorne kazne) za zakašnjenje u ispunjenju određenih ugovornih obveza, što nije obveza iz ZEK-a, već obveza iz ugovora i Zakona o obveznim odnosima. Okolnost da je ugovorna kazna određena tužiteljevim standardnim ponudama ne znači je ovaj spor u vezi s obvezama iz ZEK-a. S tim u vezi tvrdi da tuženik nije obrazložio u kakvoj je konkretnoj vezi spor s obvezama iz članka 61. ZEK-a, a prije svega da nije obrazložio kako i zašto bi ta veza bila odlučna za odlučivanje tuženika primjenom članka 20. ZEK-a.

Ukoliko je tuženik i bio ovlašten odlučivati, tužitelj smatra da nije ovlašten odlučivati rješenjem, jer temeljem članka 20. stavka 5. ZEK-a tuženik odlučuje u stvarima iz sudske nadležnosti, pa nastavno u tužbi skreće pozornost i na sudsku praksu Visokog upravnog suda već zauzetu u nizu odluka, te navodi odluku tog Suda poslovni broj: UsII-16/2013 od 18. travnja 2013., a poziva se i na rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6663/12 od 23. listopada 2012.

Nastavno u tužbi navodi i druge razloge zbog kojih smatra dvojbenim da li H1 Telekom d.d. ima pravo na potraživanje naknada za kašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za koje tužitelj opravdano tvrdi da nisu u području njegove odgovornosti, već da sukladno članku 25.1. Standardne ponude za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji prije slanja zahtjeva za otklanjanjem kvara/smetnje T-Comu operator korisnik mora provjeriti je li kvar/smetnja ulazi u njegovo područje odgovornosti, odnosno da operator korisnik Standardne ponude mora dokazati da kvar/smetnja nije uzrokovana na dijelu mreže, uređajima i opremi koji su područje njegove odgovornosti. Ukoliko je operatoru korisniku dodijeljena neka obveza koja je u ovom slučaju H1 Telekomu izričito propisana i koja je obvezujućeg karaktera onda ista ne može biti preduvjet za podnošenje zahtjeva, odnosno ne može se, kako utvrđuje tuženik provjeriti da je uzrok kvara u domeni odgovornosti H1 Telekoma.

Navodi da ostaje nejasno zbog čega je tuženik zauzeo shvaćanje da nije aktivno surađivao kada je više nego jasno da H1 Telekom, nije a morao je dokazati da kvar/smetnja nije uzrokovana na njegovoj strani te da upravo H1 Telekom nije surađivao po pitanju otklona kvara.

Nadalje tužitelj dodaje da tuženik u osporenom rješenju navod da je H1 Telekom dostavio očitovanje u kojem potvrđuje navode tužitelja o prijebu većeg dijela iznosa naknade. Ističe da mu tuženik nije omogućio da se očituje na taj podnesak iz čega proizlazi da postupak nije proveo u skladu s odredbama Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.), a ujedno upućuje i na odredbu članka 98. stavka 3. tog Zakona, koji se primjenjuje u postupcima donošenja rješenja tuženog tijela, navodeći da sukladno toj zakonskoj odredbi izreka mora biti kratka i određena.

Uz to dodaje tužitelj da osporenim rješenjem nisu određeni niti parametri za izračunavanje iznosa koji bi tužitelj trebao platiti po osporenom rješenju iz kojeg razloga smatra da je izreka neodređena i neizvršiva te da se na taj način ne rješava predmetna stvar već generira novi spor.

Također navodi da ukoliko sud zauzme stajalište da pogrešna primjena materijalnog prava te formalni i procesno-pravni nedostaci osporenog rješenja nisu sami za sebe dovoljan razlog da sud oglasi osporeno rješenje ništavim ili da ga poništi bez održavanja rasprave, predlaže i zahtjeva održavanje rasprave.

Slijedom naprijed navedenog tužitelj predlaže Sudu da donese presudu kojom će osporeno rješenje oglasi ništavim, a podredno, ako nađe da se radi o upravnoj stvari, osporeno rješenje poništiti.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom ističe kako tužitelj pogrešno osporava nadležnost jer prema članku 20. ZEK-a tuženik je u obvezi riješiti spor između dva ili više operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i/ili usluga u svezi s obvezama iz ZEK-a. U predmetnom postupku navodi da je riječ o sporu u vezi s regulatornim obvezom pristupa i korištenja posebnih dijelova mreže prema članku 61. ZEK-a, a koja obveza je određena tužitelju na tržištima veleprodajnog pristupa mrežnoj infrastrukturi na fiksnoj lokaciji i tržištu pristupa javnoj komunikacijskoj mreži na fiksnoj lokaciji za privatne i poslovne korisnike. Za zakašnjenje realizacije usluga